

יהיה לנו

מען: ביהמ"ד דחסידי ספינקא רחוב דונולו 11 בני ברק

שיחות קודש ושיעורים מאת כ"ק האדמו"ר מספינקא שליט"א.

שיעור בעלון חברותא 232 233

בהמות – הייתי עמר!

וסידר את העולם. סדר זה הינו כדי שאנו נוכל בסופה של ההשתלשלות המופלאה הזו לפאר ולפרסם את כבוד מלכות ה' בעולם. הפועל יוצא של התהו ובהו שהיה בבריאת העולם, הוא בשביל שבכל פעם שאדם יעבור מעבר שיביא אותו להרגשת מצב של תהו ובהו זה מצב הנובע מהתהו ובהו של הבריאה. שם בתהו ובהו הכללי ישנן רפ"ח ניצוצין שמחכים לתיקונם (זוה"ק) והתיקון שלהם הוא ע"י אותו אדם שמכיר בחוסר האונים שלו ובמוגבלותו ונותן עבודה פנימית להכרת מציאות ה' מחמת שמוכרח הוא להיות בצומת הדרכים הזאת ולהכיר בחובת העזר אלוך ממעל שהוא זקוק לה, אז מתגלה כבוד ה' במצב הזה. וזהו הביאור של חז"ל 'לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו' – גילוי כבוד ה' שהוא אין סוף ובלתי מוגבל, בתוך המוגבל זהו פרסום כבוד ה' ומטרת הבריאה. החידוש הוא שכל תהו ובהו עכשוי שהאדם עובר הוא תוצר מהתהו ובהו של הבריאה והגילוי של כבוד ה' מתגלה משם ועד לכאן בצורה של תהו ובהו פרטי של כל אדם. זה הפירוש 'והארץ היתה תהו ובהו' ואילו כל פעם מחזירים אותנו למצב של התהו ובהו הנ"ל כדי שיתן האדם את ההכרה כדכתיב בהמשך 'ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור'. ובכל נקודה ונקודה מתפרסם שם ה' בעוד צורה ועוד תהו ובהו ועוד נדבך שלא היה קודם לכן מתחילת הבריאה. (ויאמר אלקים – בחינת צמצום ותהו ובהו שבא לאדם ויהי אור – ע"י הכרתו בבורא שם).

הכרת המציאות של הבהמיות שלנו

האדם הוא מציאות בהמה. יש בהמות שהולכים על ארבע ואוכלים תבן, ויש על שניים שאוכלים לחם... לכאורה זה פוגע לומר דבר שכזה? אמנם כל בוקר אנו אומרים 'ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל'. כלומר בהבנה הפשוטה אין כל הבדל בין אדם לבהמה. זה שאדם אוכל לחם והבהמה תבן אין זה מראה עדיין את השינוי המהותי בין האדם לבהמה. אך מהו בכל זאת ההבדל? לבד הנשמה הטהורה... איך אדם מגיע להכיר את הקב"ה. האדם אומר שירה לה' אולם גם הבהמה אומרת שירה אז איפה בכל זאת השוני. אך עד שהאדם מכיר שהקב"ה מחיה אותו צריך לעבור איזה מעבר. במחשבה הראשונה האדם רואה תחילה את עצמו. לאחר מכן הוא צריך לעבור מצב שיבטל אותו ממציאותו כדי שיראה את שפלותו שמותר האדם מן הבהמה אין, לאחר מכן מגיע להכיר את בהמיותו ולמרות זאת הוא אדם ותפקידו להכיר את הבורא. לבהמה אין תפקיד שכזה להכיר את בהמיותה מכיון שהיא כלל לא יודעת שהיא בהמה. אך האדם שניתנה בו דעת יש לו את העבודה לגלות דרך הבהמיות שלו – שיש כח אלוקי שמחיה אותו שיתנהג כאדם.

יהי כבוד ה' לעולם

לשם מה הקב"ה ברא את האדם באופן זה? אין זו כלל עבודה סתמית להחליש חלילה את האדם עד שיכיר את בוראו. אלא ידוע שלפני בריאת בעולם היה העולם תהו ובהו, ולאחר מכן ברא הקב"ה

הכרת מציאות הבהמיות של האדם היא כדי לרומם אותו ולא כדי לשבור ולהנמיך אותו.

כתוב בתורה [בראשית ב'] 'ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה'. מבאר רש"י במקום, 'אף בהמה וחיה נקראו נפש חיה, אך זו של האדם חיה שבכולן שנתוסף בו דעה ודיבור'. יש כאן חידוש, עיקר הטעם שהאדם נבדל מן הבהמה וניתנה בו דעה ודיבור הוא **כדי שיכיר בבהמיותו!** אך כמובן שזו רק תחילת הדרך. מבאר ר' אשר זי"ע, לפני כל עבודת האדם צריך לדעת שדווקא בגלל שיש דעה ודיבור יידע האדם שהדעה והדיבור מושכים אותו לדברי הבל. והמציאות תוכיח שבמשך היום האדם חושב יותר ומדבר יותר על מה הצליח לעשות או כמה הוא חכם ובעל רעיונות מוצלחים, כי זהו השלב הראשוני שהוא עובר – המצב הבהמי שהוא נוצר ונמשך אליו. אולם רק לאחר ההכרה בזה הוא יכול לתת הבנה נוספת ע"י הדעה והדיבור שלו – כיצד בכל אופן על אף שהוא בהמי יכול לעשות דברים נפלאים כפי שאמנם עשה?? אין זה אלא רחמי ה' שהתגלו דרכו שעל אף המוגבלות שלו הקב"ה מזכה אותו לעשות טוב. וזאת עלינו להדגיש כי כל זמן שלא נתחיל עם הכרת המציאות שלנו כבהמה, לא יתכן לדלג ולעקוף את ההכרה הזו ולהתחיל עם דביקות בורא. כי כל זמן שהאדם יתחיל בדביקות בה' אין זה אלא כדי לטפח את עצמו ללא שום קשר בורא שמפעיל מזה. אלא כאשר האדם מתמיד

בהכרת הבהמיות שלו ברגע שמפעיל את הדעה והדיבור שה' חנן אותו כדי להכיר בהמיותו – דייקא, אז רואה ומבין שכל הנקודות הטובות שיש לו והחיים השכליים הם רחמים ומבין שהקב"ה נתן לו יתרון על כל הבריאה. וזהו הדעה והדבור לחי העולמים.

ההסבר בזה הוא שמתי שהאדם נותן את ההכרה הזאת הוא מכניע את עצמו ומפנה כביכול את המציאות שבנה לעצמו, כדי שהקב"ה יוכל להשרות שכינתו עליו, **וזו שלימות האדם!!** ההכנעה הזאת היא מביאה את האדם למצב של שלימות – הוי אומר שמכיר את מציאותו ונותן כביכול מקום לקב"ה להאיר ולהתפרסם דרכו. וזו גם כן בחינת התגלות משיח, באותו האופן ממש רק מתי שכולם יתנו את ההכנעה הזו יוכל להתמלא שם ה' בעולם. כי אז יבואו כולם לתכלית הבריאה בהכרת שם ה' בעולם מתוך מציאות האדם – כבהמה. אך כל זמן שהאדם לא מכיר את מציאותו ומנצל את הדעה והדבור שניתנו לו כדי לגדל את ישותו, מחשיך את כל המקומות הללו שהיה צריך להאיר אותם באור ה'. הוא אשר אמר דוד המלך ע"ה בתהלים: **'בהמות' – כאשר האדם מכיר במציאות הבהמית שבו, 'הייתי עמך', יכול להתקדם להכרת מציאות הבורא שמאירה בו.**

נכתב ונערך ע"י הר"ר נפתלי בינג

מזלא טבא וגדיא יאה קדם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לרגל הולדת הנינה
בת לנכדו הרה"צ אברהם יחיאל יהושע שליט"א
בן הרה"צ אהרן משה שליט"א רב ומו"צ בבית מדרשינו ורב קהילת ספינקא – לונדון
יה"ר שיזכו לראות רוב תענוג ונחת מכל יוצ"ח

אודות היהלום:

הרעיון הטמון ביהלום הינו כאשר נניח אותו בחדר חשוך ונאיר עליו עם פנס רב עוצמה –או אז החדר יאיר בשלל צבעים וגוונים. ככל שהיהלום יהיה מלוטש יותר כך נגלה גוון נוסף שנשבר באופן מופלא על קירות החדר ... כך גם אנו כאותו יהלום, הקב"ה מאיר דרכנו את אורו רב העוצמה – ודווקא בנקודות החושך שבנו – הניסיונות והמעברים, כל אחד מהם הוא ליטוש שמאיר את אור ה' בגוון מיוחד נוסף. בהצלחה

לעילוי נשמת ולהצלחת:

לע"ז או"צ הכ"צ
הר"ד מאיר ב"ד נפתלי ז"ל
ת . נ . צ . ב . ה .

לקבלת העלון להארות והערות

bingnaftali@gmail.com

052-7645800

פינת הליטוש

ר' אשר היה אומר: מובא בספרי שכן הנבואה של בלעם הרשע היה גבוה משל משה רבינו ע"ה, בלעם ידע מי מדבר איתו, ומתי ידבר איתו, ואילו משרע"ה לא ידע מי מדבר אליו ומתי יתגלה אליו. אמנם הטעם הוא עמוק ונפלא! משה רבינו ע"ה הגיע עד לשער המ"ט של שערי קדושה ויותר מזה לא הורשה, ובלעם היה שקוע בשער ה' של הטומאה. אילו היה מתגבר על יצרו היה מהפך את מקומו לשער ה' של הקדושה... אך קשה אם יש כזה צד שבלעם יכול היה להגיע לשער ה' כיצד זה משרע"ה לא יכול להגיע לשם? והתירוץ, שבהשגה אפשר גם אפשר להגיע לשער ה' אך מי שמגיע לשם בהשגה כבר אינו אדם אלא מלאך כדכתיב 'כי לא יראני האדם וח'י'. משה רבינו ידע שהקב"ה חפץ בתהילה מקרוצי גושי חומר, דווקא מבני אדם המתנצחים עם יצרם!! משה רבינו ויתר על ההשגה הגדולה של שער ה' כדי להמשיך לעבוד את השי"ת. ואמנם גם בלעם אילו היה הופך בתשובה היה מגיע לשער ה' בהשגה בלבד כי אין לו שום שייכות לעבודת ה'.